

лені вишитими простирадлами і сила-силенна вишитих подушок лежить на них. Стіни завішені картинами моєї прабабусі, які вона вишивала власноруч хрестиком та гладдю. Серед них є навіть Богородиця! А ще ми маємо одну стареньку ікону, яку створили в позаминулому сторіччі, вона в куточку зберігається. Ця святиня нещодавно оновилася. Уявляєте? Раніше фольга у ній внизу була покрита якимось синьо-зеленим нашаруванням. Схоже чимось на окислення. А одного дня цього окислення не стало і фольга знову чисто-срібна.

– Які ще цікаві експонати живуть у вашому музеї?

– Є у нас нетиповий портрет Тараса Шевченка. На ньому поет зображений без головного убору. Збереглися автограф художника Красицького і дата написання роботи – 1938 рік. Маємо також старовинний коловороток, якому більше сотні років, але він і до нині робочий, на ньому можна ткати полотно. І багато-багато світлин із сімейного архіву. Здебільшого вони зберігаються у рамках під склом на великому столі. Ситцеві фіранки на вікнах покроєні та оздоблені моєю мамою.

– У ваших поезіях чимало говориться про аромат. А чим пахне вам ваше родове гніздо?

– Пахне? Аромати для мене ніколи не бувають чисто ароматами. Вони для мене асоціюються з почуттями, подіями. Зайду до господи і одразу відчуваю запах віків, історії і своє натхнення. Я у цій хатині вірші пишу. А ще з її вікон видніється ульбарівський храм. То моє святе місце. Все мені тут таке рідне...

*Кожна людина має свій запах:
Хтось пахне квітами,
Хтось – шоколадом,*

– А що ви зможете запропонувати туристам?

– Ночівлю у старовинній хатині, якій вже понад півтора сторіччя. Приготування українських страв у гарній печі, на якій, до речі, теж можна погріти спину та й, зрештою, поспати. Зайнятися ткацтвом домашнього полотна на коловороті. Сніданок, обід і вечерю за великим сільським столом. Прохолоду у літні спекотні дні, гарні краєвиди, кумедні історії бабусь Соні та Люби. З ними навіть лірику можна почитати.

– А взимку?

– Ой, взимку там багато снігу, треба стежки розчищати, дрова до грубки носити, піч топити. Пироги пекти, вареники ліпити, сало смажити, хату мести, воду носити, чоботи сушити і книжки читати, бо ж Інтернету там нема.

– У вас такий вдалий літературний дебют. Ви маєте досвід написання поезій. Можливо, вам започаткувати у вашому музеї бодай одноденні літературні читання чи якісь мистецькі бієнале? Не думали над цим?

– Ви мені сьогодні стільки ідей подали!.. Цікаво, треба поміркувати над цим.

... Тримаю в руках першу книгу юного дарування. На обкладинці світлина Миколи Величковського, на якій видніється пагорб та маленька блакитна церква під сріблястим дахом, котра заховалася в обіймах зелених шатів ульбарівських дерев. Небо блакитно-сіре, видно, що готується до зустрічі з грозою. І напис: «Сонце в моїх долонях».

– А сонечко де? – цікавлюся у Вікторії.

– Оскільки фото зроблене між нашим будинком-музеєм і церквою, то сонце саме тут, у цьому домі і в цій церкві, і у цій відстані між ними, і серед квітів, які оселилися у сільській траві. А ще у наших словах, думках, молитвах, які теж жи-